

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/166/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618203321
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7618203321.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu O. T., L.. X.X.XXXX, N., Š. XXXX/XX, zast. Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava 26, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava 26, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1 060,08 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 1Csp/83/2018-128 Okresného súdu Spišská Nová Ves zo 6.2.2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1 060,08 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, III. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 1.6.2018 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalovaný poprel tvrdenia žalobcu, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, dobu trvania a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a nesprávny výpočet RPMN, že Dohoda o poskytovaní služieb je nekalou praktikou žalovaného. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi a to úverovou zmluvou, oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, prehľadom platieb, priemernými úrokovými mierami z úverov a zistil skutkový stav, že sporové strany uzavreli 23.10.2014 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500086527, na základe ktorej bol žalobcovi schválený revolvingový úver vo výške 1 500,- eur, ktorý sa žalobca sa zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach bez určenia splatnosti jednotlivých splátok, s výškou mesačnej splátky úveru 47,43 eur. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie ročnej priemernej miery nákladov v hodnote 26,17 %, pri priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov ku dňu podpisu zmluvy 44,06 %. Ročná úroková sadzba úveru uvedená v zmluve je 18,08 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť je uvedená vo výške 2 142,06 eur. V Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo 4.10.2013, ktoré nie je podpísané dlžníkom, sú uvedené ďalšie údaje úveru a to dátum prvej splátky 1.12.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 1.5.2018. Podľa karty klienta predloženým žalovaným, žalovaný poskytol žalobcovi čiastku 1 500,- eur, vyplatená žalobcovi bola čiastka 1 350,- eur a žalobca na základe predmetnej úverovej zmluvy uhradil žalovanému 5 mesačných splátok po 81,99 eur, jednu mesačnú splátku vo výške 82 eur a jednu vo výške 1,05 eur a následne mu bolo zrazených zo mzdy na základe predloženej Dohody o zrážkach zo mzdy 1 999,08 eur t.j. spolu sumu 2 492,08 eur. Z výpisu z účtu je zrejme, že suma 1 350,- eur bola žalobcovi poskytnutá prevodom na účet 24.10.2014. Priemerná ročná percentuálna miera nákladov za 3. štvrtrok 2014 u novoposkytnutých spotrebiteľských

úveroch vo výške do 1 500,- eur vrátane predstavovala 36,30 %. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytovaných v roku 2014, priemerná úroková miera v mesiaci október 2014 pre spotrebiteľské úvery so splatnosťou od jedného do piatich rokov predstavovala 10,66 %. Ďalej súd citoval znenie § 52 ods.1,2,3,4, § 53 ods.1,5,3,6 § 54 ods.1,2 O. z., § 2 písm. a/, b/, § 9 ods.2, § 11 ods.1,2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 451, ods.1,2, § 456 O. z. a uzavrel, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle všeobecných § 52 a násl. O. z., ako aj osobitných ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že ide o formulárovú zmluvu pripravenú vopred žalovaným, ktorý pri uzavretí zmluvy konal v rámci predmetu svojej činnosti. Žalobca pri uzavretí zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej resp. inej podnikateľskej činnosti, zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy"), čo je zrejmé aj v danej veci. Samotný zmluvný vzťah je aj tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Ako však bolo uvedené, medzi sporovými stranami bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva a preto nemožno opomenúť § 52 ods.2 O. z., podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa a poukázal pritom na rozsudok NS SR z 21.4.2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, ktorého právnu vetu citoval. Dokazovaním považoval za preukázané, že na základe zmluvy č. 8500086527 bol žalovaným žalobcovi poskytnutý úver spolu vo výške 1 500,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal zaplatiť v 42 mesačných splátkach po 81,99 eur (vrátane splátok podľa Dohody o poskytnutí služby). V skutočnosti z karty klienta a výpisu z účtu je zrejmé, že žalobcovi bol poskytnutý úver len vo výške 1 350,- eur. Pri úhrade celkovej čiastky 3 443,58 eur tak odplata žalovaného predstavuje sumu 2 093,58 eur (3 443,58 eur mínus 1 350,- eur). Takto dohodnutú odplatu za úver t.j. odplatu vo výške 2 093,58 eur pri poskytnutí úveru vo výške 1 350,- eur súd považuje za absolútne neplatnú a to podľa § 39 O. z.. V súvislosti s tým poukázal na výšku ročnej úrokovej sadzby podľa zmluvy, ktorá činí 18,08 % ročne a v porovnaní s úrokmí poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy z internetovej stránky NBS je takmer dvojnásobne vyšší ako úrok, za ktorý za obdobných podmienok banky úver poskytovali. Je v rozpore s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu takmer dvojnásobne prevyšujúcu priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Žalovaným žiadaný úrok z úveru ročne 18,08 % spôsobil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov tejto úverovej zmluvy. Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 O. z.) nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená, ale nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Z uvedených dôvodov dohoda o odplate za úver je neplatná podľa § 39 O. z.. Vzhľadom na rozhodnutie NS SR sp.zn. 5Cdo/26/2011 ide o absolútnu neplatnosť dohody o úrokoch, tieto sú neplatné v celom rozsahu a nie je možné ich modifikovať. Poskytnutý úver je teda z uvedeného dôvodu bezúročný. Žalovaný pokiaľ sa týka výšky odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe predmetnej úverovej zmluvy poukázal na to, že výšku odplaty nemožno porovnávať len s odplatami bánk a to s poukazom na § 53 ods.6 O. z., ktorý hovorí o odplate na finančnom trhu. Má za to, že porovnávanie odplaty predmetnej zmluvy s odplatami za úvery, ktoré sú poskytované inými bankovými subjektmi je nereálne. Uvedené nie je možné z dôvodu, že takéto porovnávanie by zahrňovalo aj údaje od subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky, čo by bolo v rozpore s právnou úpravou vzťahujúcou sa na ochranu spotrebiteľa. Dokazovaním bolo tiež preukázané, že na základe uvedenej zmluvy bol „žalobcom žalovanému“ reálne poskytnutý úver iba vo výške 1 350,- eur. „Žalovaný mal žalobcovi“ zaplatiť celkovo sumu 3 443,58 eur (81,99 eur x 42 - vrátane splátok podľa Dohody o poskytnutí služby) z čoho teda poskytnutý úver činil 1 350,- eur a odplata predstavovala sumu 2 093,58 eur. To znamená, že odplata za úver presahuje 60 % poskytnutého úveru a takúto odplatu ako dohodnutú zmluvnú podmienku považoval za absolútne neprijateľnú a odporujúcu dobrým mravom. Poukázal na § 7 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Zo strany veriteľa v konaní nebolo preukázané splnenie tejto povinnosti a poukázal i na to, že v zmluve nie sú uvedené termíny splátok a výpočet RPMN, čo je v rozpore s § 9 ods.2 písm. j), k) zák. č. 129/2010 Z.z., a preto aj podľa § 11 ods.2 uvedeného zákona je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Úver, ktorý bol poskytnutý žalobcovi na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500086527

považuje za úver bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že v zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru podľa § 9 ods.2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení v čase uzavretia zmluvy. Tento termín nie je ani možné zo zmluvy určiť, keďže je v nej uvedený len počet splátok. V zmluve nie je uvedená splatnosť splátok resp. splatnosť aspoň prvej z nich, z ktorej podľa počtu splátok by bolo možné termín konečnej splatnosti úveru určiť. Pokiaľ vyššie uvedené údaje sú uvedené v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníka, poukázal na to, že toto oznámenie nie je podpísané žalobcom a v zmysle platných právnych predpisov tieto údaje musia byť uvedené už v spotrebiteľskej zmluve. Vzhľadom teda na vyššie uvedené, keďže posúdil predmetnú úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, tak žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu vyhovel, keďže mal za preukázané, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie a to výške rozdielu medzi poskytnutým úverom a uhradenými platbami. Žalobcovi bol reálne poskytnutý úver vo výške 1 350 € a spolu žalobca uhradil žalovanému sumu vo výške 2 492,08 €. Bezdôvodné obohatenie preto predstavuje sumu vo výške 1 142,08 €, z ktorej si žalobca uplatnil sumu vo výške 1 060,08 €, na zaplatenie ktorej súd žalovaného zaviazal v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej citoval znenie § 255 ods.1, § 262 ods.1,2 CSP a o trovách konania rozhodol podľa úspešnosti v spore. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu náhrada trov konania bola priznaná v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný (č. I. 150-151), v ktorom namietol nesprávnosť a nezákonnosť záverov konajúceho súdu, ktorý pri posudzovaní primeranosti úroku vo výške 18,08 % postupoval v rozpore s § 53 ods.6 O. z. a vykonávacím nariadením vlády č. 87/1995 Z.z.. Citoval znenie § 53 ods.6 O. z., § 1 ods.1,4, § 1a ods.1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Zmluva o úvere číslo 8500086527 bola uzavretá 23.10.2014. Posledným údajom o priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk, ktorý bol zverejnený pred dátumom uzavretia zmluvy, bol údaj zverejnený 31.7.2014, pričom jeho hodnota bola 14,36 %. Dvojnásobok uvedenej hodnoty predstavuje 28,72 %, čo je zároveň dovolená výška odplaty. Tvrdí, že tá v prejednávanej veci a uzavretej zmluve prekročená nebola, čiže je v súlade s označenými právnymi predpismi. Ďalej citoval Pravidlá pre zverejňovanie údajov o priemernej hodnote RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk upravuje vyhláška MF SR č. 289/2010 Z.z. v § 2 a namietol aj to, že odôvodnenie rozsudku v bode 32 nemá žiadnu spojitosť s priebehom konania. Namietol tiež záver súdu, že v zmluve nie je uvedený výpočet RPMN a žiadny zákon výpočet RPMN neobsahuje. Uzavretá zmluva obsahuje uvedenie výslednej hodnoty RPMN 25,72 %, čo plne zodpovedá požiadavke zákona. Namietol záver súdu o neuvedení termínu splatnosti splátok, kedy podľa záverov súdu nepostačuje uvedenie v oznámení veriteľa o schválení úveru. V článku 2 bod 2.1 zmluvných dojednaní tvoriacich súčasť a obsah zmluvy o úvere bolo dohodnuté, že dlžník podpisom a odovzdaním žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru veriteľovi súhlasí s tým, že termín splatnosti splátky bude v prípade schválenia jeho žiadosti stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca takto: V náväznosti na deň poskytnutia úveru (ods. 2.3.) bude dátum splatnosti prvej splátky určený na deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni poskytnutia úveru tak, že medzi dňom poskytnutia úveru a dňom splatnosti prvej splátky bude doba nie kratšia ako 32 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane) a súčasne nie dlhšia ako 48 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane). Splatnosť nasledujúcej splátky v príslušnom mesiaci bezprostredne nasledujúcom po splatnosti prechádzajúcej splátky bude v deň s číselným poradím rovnakým ako číselné poradie dňa splatnosti predchádzajúcej splátky v príslušnom predchádzajúcom mesiaci. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalobcu splnené - žalovaný mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu Oznámenia veriteľa o schválení úveru a Splátkového kalendára). Žalovaný preto podáva proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č.k. 1Csp/83/2018 - 128 zo 6.2. 2019 odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f) a písm. h) CSP a navrhol, aby odvolací súd vyhovel podanému odvolaniu, napádaný rozsudok zmenil tak, že podanú žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol (č. I. 162-164), že má za to, že rozsudok tak, ako bol vyhlásený a následne vyhotovený spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie, a to vo všetkých svojich častiach. Má za to, že žalovaný vo svojom odvolaní iba účelovo napáda neodôvodnenosť niektorých jeho častí. Má za to, že žalovaný vo svojom

odvolaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti ako v doposiaľ zaslaných vyjadreniach, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu ako ten, ktorý vyslovil súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. Uvedenie termínu konečnej splatnosti - Žalovaný vo svojom odvolaní napáda konštatovanie súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie o konečnej splatnosti úveru. Namieta, že absencia údaju konečnej splatnosti nemôže byť dôvod pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Nestotožňuje sa s touto argumentáciou žalovaného. Údaj 42 mesiacov nemožno považovať za postačujúci, keďže údaj o konečnej splatnosti má byť v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený jednoznačne tak, aby spotrebiteľ nemusel vykonávať ďalšie výpočty. Skutočnosť, že v Oznámení o schválení úveru je uvedený dátum poslednej splátky neobstojí, keďže tieto údaje absentujú v návrhu na uzavretie zmluvy, ktorý robil žalobca (formulárová zmluva) a teda zmluva s takýmito náležitosťami nebola dohodnutá. Tieto údaje žalovaný jednostranne oznámil žalobcovi, a teda nemôžu byť ani súčasťou zmluvy, čomu svedčí, že na oznámení absentuje podpis žalobcu. Poukázal na Rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 4Co/333/2017 z 27.3.2018, Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 10Co/465/2015 z 29.1.2016, z ktorých citoval. Absencia RPMN v Zmluve a výška odplaty za úver - stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie o absencii údaju o RPMN, keďže v bode 5 zmluvy - kde je uvedená len „predpokladaná“ výška RPMN, napriek tomu, že zákonodarca presný údaj o RPMN považuje za neopomenuteľnú náležitosť, ktorej absencia zakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Tento „predpokladaný údaj“ je jediný údaj o RPMN, ktorý mal spotrebiteľ v čase podpisu zmluvy k od žalovaného k dispozícii. Následne po podpise zmluvy doplnil do bodu 6 inú výšku RPMN 25,72 % ako uvádzal v bode 5, ktorá je totožná s RPMN uvedenou v Oznámení o schválení úveru. RPMN 25,77 % však nezodpovedá reálnemu prepočtu RPMN - ktorá je v skutočnosti 72,70%, takže v bode 6 ako aj v Oznámení je uvedená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa. Samotný žalovaný uvádza niekoľko sadziieb RPMN, čo prináša do vzťahu so spotrebiteľom nejasnosť, nezrozumiteľnosť a nepresnosť ohľadom najpodstatnejšieho údaju pre spotrebiteľa, na základe ktorého vie posúdiť výhodnosť resp. nevýhodnosť úveru. Navyše vo výške RPMN nezohľadnil odplatu za služby vyplývajúce z Dohody o poskytnutí služby, ktorá priamo súvisí s poskytnutým úverom. Rozpor zmluvy s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý je pri sadzbe RPMN 72,70 % jednoznačný, nemôže byť platným právnym úkonom. Predmetnú dohodu o poskytovaní služieb vyhodnotili sudy SR opakovane za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda neplatné ustanovenie. Služby vyplývajúce z dohody o poskytnutí služby sú bezprostredne viazané na vznik spotrebiteľského úverového vzťahu, bez ktorého by existencia takejto Dohody nemala žiaden význam. A preto nezohľadniť takéto navýšenie pri výpočte RPMN možno jednoznačne považovať za nekalú prax a snahu obchádzať zákonné ustanovenia. Zákon o spotrebiteľských úveroch § 9 ods.2 účinný v čase uzavretia zmluvy jednoznačne uvádzal, že údaj o RPMN musí byť v zmluve uvedený a súčasne poukazuje na následky nedodržania s uvedením príslušnej právnej normy - § 11 ods.1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.. Zákon o spotrebiteľských úveroch považuje údaj o RPMN za základný údaj o úvere, smerodajný pre spotrebiteľa na to, aby si mohol predstaviť percentuálnu výšku nákladov za úver. Ide o údaj, ktorý má spotrebiteľovi ukázať, koľko bude musieť zaplatiť navyše nad rámec istiny. RPMN je podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere a musí byť uvedený v každej zmluve. S jeho absenciou zákon spája prísne dôsledky. Tiež za to, že súd správne vyhodnotil výšku odplaty za úver ako zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom a teda za absolútne neprijateľnú. Výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov - žalovaný namieta neuvedenie termínu splatnosti splátok, pri čom sa odvoláva na zmluvné dojednania. Nesúhlasí s právnym názorom žalovaného, keďže ustanovenia o termíne splátok sú v Zmluvných podmienkach uvedené miniatúrnym písmom a čo je podstatnejšie veľmi neurčito so stanovením rozmedzia od - do. Má za to, že takéto nejasné, nepresne formulované a takmer nečitateľné dojednanie nemôže byť splnením zákonnej požiadavky pre povinné náležitosti spotrebiteľských zmlúv v súlade so ZoSÚ. Žalovaný sa opiera vo svojej argumentácii o rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15. Podľa právnej doktríny smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám; ak bola smernica prebratá do slovenského právneho poriadku správne a včas, je nutné aplikovať slovenskú právnu úpravu. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ z 26.2.1986, Marshall, samotná smernica nemôže ukladať povinnosti jednotlivcovi, takže sa na ňu ako takú nemožno odvolávať. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 7.6.2013 č. 5Cdo 5/2013). V Rozsudku C-42/15 Súdny dvor EÚ citoval z odôvodnenia Smernice pod bodom (9) a (30), že (9) Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Slovenská republika prijala zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý nie je (a ani nemôže) byť v rozpore so Smernicou. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalovaného o tom, že Zmluva obsahuje

všetky ustanovenia tak, ako mu to ukladá Smernica teda neobstoja, nakoľko náš zákonodarca vo svojej podrobnejšej úprave (t.j. v Zákone) vyjadril, čo považuje za náležitosti takejto Zmluvy. Odôvodnenie rozsudku v bode 32 - Žalovaný tiež namieta nesúvislosť bodu 32 s priebehom konania. Má za to, že v priebehu konania týkajúceho sa spotrebiteľského sporu, môže súd uskutočniť aj dokazovanie nad rámec navrhovaného dokazovania strán sporu. V tomto prípade súd správne konštatuje, že odplata vo výške 2 093,58 eur (= 42 splátok x 81,99 = 3443,58 Eur - 1350 Eur poskytnutá suma úveru) spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ. Žalovaný v úverovej zmluve uviedol celkovú čiastku úveru v hodnote 2 142,06 eur, teda nepravdivý údaj, keďže v skutočnosti musel spotrebiteľ uhradiť 42 splátok po 81,99 eur = 3 443,58 eur + 150 eur poplatok za poskytnutie úveru = 3 593,58 eur. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti navrhol, aby súd druhej inštancie rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

8. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

9.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

10.Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku (§ 387 ods.2 CSP) možno doplniť, že je v súlade rozhodovacou praxou súdov, ktoré rozhodovali z hľadiska skutkového a právneho v analogických sporoch a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi, ku ktorým tieto súdy dospeli a keďže niektoré spomínané rozhodnutia sú známe žalovanej, ale ostatné sú všeobecne prístupné, nepovažuje za potrebné, ani účelné v nich vyslovené právne závery uvádzať, resp. opakovať.

11.Odvolací súd sa stotožňuje s prvoinštančným súdom aj v tom, že úroky (odplata) prevyšujúce 60% ročne sú neprimerane vysoké, odporujúce dobrým mravom (porov. NS SR 5Cdo 26/2011, 1MCdo 1/09, tiež NS ČR vo veci 21Cdo 1484/2004) a prisvedčuje konštatovaniu súdu, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 O. z., teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Odplata vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 O. z.), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (porov. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004).

12.Zmluvné podmienky v predmetnej veci prvoinštančný súd správne vyhodnotil, pokiaľ ide o odplatu, ako odporujúcu dobrým mravom (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10Banco Español). Súd svoje úvahy náležite odôvodnil a vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní. Odplata prevyšujúca 60% nemá žiadne opodstatnenie a súdy sa značne kriticky vyjadrili už aj k nižším úrokovým sadzbám [5Cdo 26/2011 (48%), 1MCdo 1/09 (60%), Krajský súd v Prešove vo veci 3Co 67/2008 (25%)]. Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera).

13.Judikatúra súdov nikdy nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok (porov. právne veci NS SR sp. zn. 1MCdo 1/09 z 31.7.2009, NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012, NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/04 z 15.12.2004, KS v Prešove sp. zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011, 3Co67/2012 z 24.10.2012).

14.Odvolací súd považuje za potrebné podoznieť, že zmluva je nazvaná ako zmluva o revolvingovom úvere, ale plnenie na základe nej poskytnuté bolo ako klasický úver a táto nespĺňa základné znaky revolvingu a síce, že klient môže opakovane čerpať finančné prostriedky do určeného limitu. Príkladom revolvingového úveru sú kreditné karty, pri ktorých je klientovi poskytnutý úverový rámec. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Žalovaný len zastieral, že poskytnutý úver je revolvingový, čím žalobca bol uvedený do omylu.

15.Záverom je nutné konštatovať, že v konaní bolo bez akýchkoľvek pochyb preukázané, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je spotrebiteľským. Vychádzajúc z uvedeného, na tento vzťah, sa vzťahujú právne predpisy týkajúce sa spotrebiteľa a jeho ochrany, tak ako ich správne použil aj súd prvej inštancie.

16.V zmysle § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods.1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1, d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

17.Súd správne vyhodnotil, že v zmluve nie sú uvedené termíny splátok, a odvolací súd dodáva, že ich určenie, na ktoré sa žalovaný v odvoláva v podanom odvolaní je nejasné, máťuce a pre bežného spotrebiteľa nezrozumiteľné. V zmluve nie je uvedený ani výpočet RPMN a dohoda o poskytovaní služieb je v rozpore s dobrými mravmi, keď jej predmet obsahuje služby, ktoré sú spojené s úverom, vyplývajú z úverového vzťahu a sú v týchto vzťahoch bežné (oznámenie o prijatej platbe, informácia pred splatnosťou splátky).

18.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21.Žalovaný nemal v odvolacom konaní úspech a žalobca bol aj v tomto konaní plne úspešný, preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške účelne vynaložených trov v súvislosti s odvolacím konaním rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods.2 CSP).

22.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.